

[Arne Bjerregaard]

forkert, han bruger tallene forkert. På den måde kan man selvfølgelig opstille alt muligt, så det ser rigtigt ud.

Hr. Brixtofte siger f. eks., at hvis vi tager en indkomst på 40.000 kr. og en indkomst på 250.000 kr., så vil den indkomst på 40.000 kr. – vel at mærke, hvis man holder promillerne uændret – få en stigning fra 10 pct. af sin indkomst til 14 pct., medens den store indkomst vil få en stigning fra 0,7 pct. til 1,7 pct. Og så vover hr. Brixtofte den konklusion, at så har den mindste indkomst fået den største stigning. Så vidt jeg kan se, er stigningen fra 10 pct. til 14 pct. en stigning på 40 pct., men den store indkomst får en reel stigning på 140 pct. Det er klart, at procenterne er mindre, når man har en stor indkomst. Det er det, vi prøver på at ændre.

Videre siger hr. Brixtofte, at den lille indkomst – stadig forudsat en fastholden af visse promiller – vil få en stigning fra 4.000 kr. op til 6.000 kr. Det er da rigtigt, at man vil få en stigning, hvis man fastholder promillerne og tager fradragene væk. Det vil den lille også få. Men hr. Brixtofte glemmer at sige, at den store vil få en betydelig større stigning. Jeg kan oplyse hr. Brixtofte og andre, også statsministeren, om, at hvis man fastholdt fradragsretten og ville have det samme provenu ind i kommunen med de promiller, hr. Brixtofte har opstillet, så ville den lille indkomst ikke stige fra 4.000 kr. til 6.000 kr., men den lille indkomst ville stige op til 9.000 kr., medens den store indkomst kun ville stige fra 1.600 kr. til knap 4.000 kr. Det er de nøgne kendsgerninger. Vi finder det ganske urimeligt, at den lille indkomst stadig væk skal betale så meget.

Venstre og konservative prøver stadig væk at tilsløre deres målsætning om at beskytte de store indkomster ved at bruge de små indkomster som pløjekalve. Det er det, jeg siger er moralsk forkasteligt. Det er uanstændigt at opstille tal på den måde, så man viser noget, som er direkte forkert.

Vi skulle måske give os til at se på historiens annaler – det skal man jo undertiden – for at se, om venstre i grunden mener det, som venstre siger i en given situation. Jeg husker udmærket valget i 1977, hvor jeg også skulle diskutere med venstremænd. I de store dagblade rullede man sig ud med store annoncer, hvor der stod: »Her står de fæle socialdemokrater og også kristeligt folkeparti –

de vil tage parcelhuset fra den lille mand.« Hvad var det, vi havde aftalt, og hvad var det, valget blev udskrevet på? En stigning, som højst kunne blive 300 kr. om året. For hele det nordjyske amt kunne den ikke blive mere end 100 kr. for den enkelte. Hvad opdager man så, da venstre kommer til bagefter? Ja, så snakker man ikke om, at man tager parcelhuset fra folk, fordi man gennemfører en stigning på over 3.000 kr. pr. år for den lille mand. Det, venstre siger i dag, tror jeg derfor ikke man mener et kuk af, men det skal selvfølgelig bruges til noget. Jeg vil bede venstre om at være lidt mere anstændig i brugen af materiale udadtil, så det bliver ærligt. Jeg ville da håbe, at partiet stod sig bedst ved det i længden, men selvfølgelig, når jeg ser på de kære opinionsundersøgelser, må jeg jo sige, at det ser ud til, at det modsatte er tilfældet. Det er ikke altid, retfærdigheden er så udtalt, som man kunne ønske.

Der er en ting mere, jeg skal sige til venstre og specielt til hr. Ivar Hansen, som havde et udmærket forslag sidst om, at vi herindefra skulle stimulere det nærdemokratiske ved, at man fik mulighed for at fastsætte forskellige grundskyldpromiller for de forskellige slags ejendomme og for at stimulere erhvervslivet eller hindre, at erhvervslivet fik en for høj grundbeskatning. Jeg må sige til både venstre og konservative og alle dem, der snakker om, at de vil stimulere erhvervslivet og lette erhvervslivet for nogle skatter: ja men så stem dog for dette forslag. Det er mange penge, der trods alt gives til erhvervslivet, eller som erhvervslivet spares for i grundskatter her. Det glemmer venstre og konservative i dette tilfælde, ikke fordi de ikke ved det, men fordi de skal bruge lovgivningen i et taktisk spil i stedet for i et sagligt arbejde.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. Erhard Jakobsen. Jeg er godt klar over, at de bemærkninger, som hr. Erhard Jakobsen i dag har fremsat, har han ikke fremsat så meget af hensyn til retsforbundet som af hensyn til centrum-demokraterne, men det er jo altid således, at når man trækker en ting meget skarpt op, trækker man også det modsatte standpunkt meget stærkt op. Det gør man, når man klart præciserer, hvad man står for.